

UMBERT. BIBÍ. TRINI

Premi de dramaturgia Rosa Florido 2015

Josep Maria Teixell Aguilà

ESCENA 1

Bibí. *(Amb un got a la mà)* Pots conèixer l'home de la teva vida en un bar. I tant! Jo en sóc un exemple vivent. L'home de la meva vida es diu Umberto. No ho hauríeu dit mai, eh? No ho dic pel nom, que Déu n'hi do, també. Ho dic pel bar. Ja sé que fa de dones que fumen, això de conèixer homes pels bars, però en el meu cas va anar així. Sí que fumem, amb les meves amigues, però no som dones que fumen, eh? *(es fa gràcia ella mateixa)*. Per cert, em dic Bibí. I les meves amigues súper amigues són la Susi i la Bele. I un parell de cops al mes sortim a picar alguna cosa i, després, a fer mal. Si puc triar jo anem al Bicoca o al Díptic, però el dia que vaig conèixer l'Umberto havia decidit la Susi i vam anar al Manhattan perquè li havien dit que darrerament s'hi lligava molt i teníem la Bele súper necessitada. No sé si el recordeu, el Manhattan, amb aquella pista de ball tan súper enorme i aquell cambrer que feia uns còctels que m'hauria venut les calces per saber-ne les proporcions! Ara ja no existeix. El Manhattan. El cambrer no ho sé, si existeix. Va ser una llàstima, que el tanquessin. El Manhattan, no el cambrer *(es fa gràcia ella mateixa)*... perquè m'hi havia fet uns farts de ballar, jo, al Manhattan...

Umberto. *(Escalfador, got alt, infusió i sucrera. Al llarg del monòleg es prepara la infusió. Dues culleretes)* Em dic Umberto i visc en un pis tot sol. Com que una banda del meu llit toca la paret, si em regiro durant la nit l'endemà m'aixeco amb una cama o amb l'altra per la banda del llit que no toca la paret. Però llevar-se amb una cama o amb l'altra no m'afecta. A mi el que no m'agrada és fer el llit, perquè els llits enganxats a la paret fan de mal fer. Com a contrapartida, de la finestra de l'habitació hi ha una vista magnífica. També tinc un balconet amb una

tauleta, una cadira i una planta en una torreta. La meva planta cada any fa una flor i jo en faig una foto i la poso a l'àlbum que tinc en un prestatge del bufet del menjador (*es treu una foto de la cartera, l'ensenya i la torna a desar*). Aquesta és l'última. M'hi puc passar la tarda sencera llegint un llibre, a la cadira del balcó.

Bibí. Malparlar dels ex no té preu. *Para todo lo demás... mastercard! (es fa gràcia ella mateixa)*. Malparlar de la família, en canvi, és molt diferent. No vull dir que els ex no tinguin un punt de família. Amb tu, clar, no amb la seva família, que són família de veritat, *of course*. Això és anglès, no sé si ho sabeu. Ho dic pels més grans, que deuen ser de francès, no? A la meva època ja només feien francès els més freakis.

Benu, això que deia de la família. A casa sempre havia sentit a dir “de la família se'n pot dir, però no sentir”. Jo no ho entenia, fins que un dia ho vaig entendre. Entendre: *understand, understood, understood*. És bonic, l'anglès, eh? Té uns sons tan... sensuals... I amb aquelles declinacions que no s'acaben mai... El meu somni era trobar un anglès alt i ros, amb els ulls blaus i ple de pigues, però sense cara de *tocino* ianqui. I mira, vaig trobar l'Umbert, l'amor de la meva vida.

Umbert. Un dissabte vaig anar a sopar amb l'Eusebi. Com que a ell no li sé dir que no, vam fer cap a un bar que li agradava molt perquè no hi havia música i s'hi podia parlar. Era un local petit però amb un taulell llarg i segons el que volguessis prendre havies d'anar a un lloc o a un altre. Un suc?: sector A; un combinat?: sector B; un espirituós?: sector C. La distribució d'aquell bar va ser sempre un misteri per a mi. Ara ja no existeix i no ho podré saber mai.

Jo no he sigut mai un gran sortidor. De jove em passava hores mirant pel·lícules de vídeo mentre el pare es mirava el futbol a la tele i la mare planxava:

Los intocables, Doctor en Alaska, Los amigos de Peter, Pretty Woman, El amante, Drácula, La letra escarlata, El paciente inglés... i la meva preferida, *Dos Hombres y un destino (Raindrops keep falling on my head)*. Allò sí que eren tardes de diumenge! Però a COU l'Eusebi em va començar a treure un diumenge al mes. Jo sempre vaig sospitar que darrere les invitacions de l'Eusebi hi havia els meus pares. Però a mi ja m'estava bé perquè a canvi d'una tarda de sacrifici, tenia tres diumenges tranquils. Què es pot demanar més als disset anys?

Bibí. Jo de petita ja era mona. Moníssima. I simpàtica...! Quan anàvem de visita per les cases sempre em feien recitar i cantar i ballar. Era una nena prodigi, mira. Una mena de Marisol. L'ex del Gades. Ai, com és que sempre s'acaba parlant dels ex? Que trist! Doncs sí, jo de petita ja cantava i ballava que era *el no va más!* I amb el meu germà fèiem un número del Travolta i la Newton John que érem l'enveja del veïnat. Fèiem *tournées* pel barri (això sí que ho heu entès, eh?, que *tournées* és francès), però vam deixar d'actuar quan va córrer la veu i els seus companys d'institut se'n van començar a fotre.

Total, que ens vam passar la nit malparlant dels nostres ex i les nostres exsogres i excunyades. Una passada!

Umbert. Amb l'Eusebi érem veïns de tota la vida però ens vam fer amics a COU perquè érem els únics de francès. En aquella època tothom feia anglès, estava de moda, però jo sempre havia sigut de francès i no vaig voler canviar quan vaig arribar a l'institut. Va ser la primera gran negoció de la meva vida. Els de francès érem menys cada any. Sort que l'Eusebi va repetir COU, perquè ja m'havien dit que si era jo sol, no podrien mantenir el grup. I un grup d'un també és un grup, no? Els pares em van proposar que aprofités l'estiu per anar a classes d'anglès

per si de cas, però jo m'hi vaig negar. Va ser la segona gran negació de la meua vida. Després en van venir d'altres, però d'aquestes dues me'n recordo com si fos ara perquè van ser molt seguides. Les classes amb l'Eusebi eren molt més animades perquè com que en francès tot es diu igual però tot s'escriu diferent, em feia molta gràcia quan l'Eusebi s'emboïcava. La veritat és que amb ell tot és sempre molt més animat.

Bibí. Tot just anàvem per la primera copa, que entren dos homes. Un era molt alt i es veia més d'iniciatives i no estava mal, però res a veure amb l'altre: una monada... petitó, tímid, mirant cap aquí, cap allà, indecís... que te l'hauries emportat a casa al moment. Però no pots anar així, tampoc, que després es pensen que ets una dona que fuma en *sèriu*, i ja hem quedat que no (*es fa gràcia ella mateixa*). De seguida de seguida vam veure que volien lligar. I tal dit, tal fet: l'alt intenta convèncer el petit, el petit que no n'està segur, que ho vaig veure pel llenguatge no verbal, i jo arreglant-me aquest bé de Déu que la natura m'ha donat (*pels pits*) i mirant-me'l com dient "què vols més, guapo?". Al final es decideixen, s'acosten i l'alt ataca. El petitó al seu darrere, amb un suc de taronja en una mà i una croqueta a l'altra. Estava tan ridícul! Però alhora era mono, perquè ell també sabia que estava ridícul però s'estava allà, aguantant el *xaparron*. S'acosten i que si *qué tal* i que si *cómo estáis* i que ah!, sou d'aquí, ens pensàvem que éreu turistes, tan guapes i tan altes i tan rosses les tres, i que "seieu" i que "d'acord" i au, ja hi érem. El sofà era gran, però el petit s'ho va manegar per asseure's al meu costat, ben a tocar. *Menus mal*, vaig pensar jo. "Sóc la Bibí". "Jo, l'Umbert. Encantat". "Encantada". (*Gest petons*). "Vols mitja croqueta?" "Vale". Jo sóc de parlar, però amb l'Umbert només podia posar cullerada al moment que ell bevia.

Quin home, quina energia, quina olor de feromones! Amb aquells pèls negres que li sortien pel coll del *pullover*!

Umbert. Després de sopar vam fer cap al Manhattan. Com que sopant ja ens havíem posat al dia, estàvem amb els gots a la mà perdent mirades pel local. L'Eusebi va localitzar un grup de tres noies assegudes en un sofà que, segons ell, no ens treien l'ull de sobre. Jo sóc una mica tímid, però l'Eusebi va voler de totes totes que ens hi apropéssim. I com que a ell no li sé dir que no, ja em tens cap al sofà. L'Eusebi va encetar la conversa: i que si *què tal* i que si *com esteu* i que *patatim* i que *patatam*. Elles ens van convidar a seure. El sofà era de tres places i va costar que ens hi encabíssim tots, però al final ho vam aconseguir. Jo vaig seure en un extrem, al costat d'una noia que em va dir que es deia Bibí i que anava al Manhattan dos cops al mes amb aquelles dues amigues. El que em va impressionar més de la Bibí va ser el seu parell de pits, amb aquella regatera per on es despenjaven dues cadenes amb un parell de pedres vermelles que es perdien enllà. Mentre jo em bevia el suc ella es va tirar gola avall un parell de còctels amb paraigüets de colors i mitja croqueta meva. Em va explicar tota la seva vida i els seus costums festius. Jo anava mirant el rellotge de reüll i quan vaig veure que era la una vaig dir que me n'havia d'anar, perquè per a mi la una ja és una hora important, però la Bibí em va dir "que no, que no, que tu no marxes de cap de les maneres" mentre em posava la mà a la cuixa esquerra, però amb força, tipus fixant-la, no allò de copets breus, no, no.

Bibí. Quan vam mirar l'hora eren les dues i jo ja volia marxar, però l'Umbert em va dir, tot *picaruelo*, "si només ens hem pres dues copes, Bibí. Va, la penúltima!" I vaig acceptar. Perquè jo bàsicament sóc bona persona. Ja feia estona que l'Umbert apropava la seva cuixa a la meva com qui no ho vol, però aquella copa

el va fer decidir i m'hi va posar la mà quieta fent força, marcant territori, mentre em deia amb aquella veu fonda i masculina “no et deixaré marxar de cap manera”.

Umbert. Per dir alguna cosa, li vaig preguntar: “així que veniu un cop cada quinze dies?” i la Bibí va riure i va dir que sí, però que ella no ho hauria dit mai d'aquella manera. I jo enretirava la cuixa, però ella me la trobava independentment d'on jo la posés.

Bibí. Doncs això, l'Umbert anar insistint i jo fent-me la *longuis...* fins que el tal Eusebi, la Susi i la Bele van marxar perquè ell els volia ensenyar l'orla de metge, però jo no m'ho vaig creure. Jo ja sé què vol dir, un home, quan diu que vol ensenyar l'orla de metge a dues dones alhora, que no vaig néixer ahir, jo (*se'n penedeix*). Vull dir...

Umbert. Els altres també s'avorrien i em donaven conversa, però jo tenia aquella mà dreta a la meva cuixa esquerra i no podia atendre tants fronts.

Bibí. I l'Umbert anava movent aquells dits de pianista per la meva cuixa (*Raindrops keep falling on my head*) i jo saludant els que marxaven a veure orles de metge i a mi ja em començava a faltar l'aire (*Raindrops keep falling on my head*).

Umbert. I l'Eusebi que em diu: “Anem a fer la penúltima. Veniu, Pep?”

Bibí. Pep? Que no et deies Umbert?

Umbert. No li facis cas, sempre fa conya.

Bibí. Total, que l'Umbert i jo ens vam quedar sols i ell va proposar compartir taxi perquè segons ell vivíem a prop.

Umbert. Jo vaig dir que me n'havia d'anar i la Bibí va insistir que compartíssim un taxi perquè segons ella vivíem l'un a tocar de l'altra.

Bibí. I jo, que bàsicament sóc bona persona, vaig acceptar.

Umbert. M'ho va dir fent coincidir una picada d'ullet amb la paraula "tocar".

Bibí. Perquè ja us he dit que em produïa aquella sensació de perdudet, .../...

Umbert. I no vaig saber dir que no.

Bibí. .../... pobret.

Umbert. Llàstima no haver gastat la tercera gran negociació de la meva vida en aquell moment.

ESCENA 2

L'Umbert i la Bibí, havent sortit del Manhattan, arriben a casa de la Bibí

Bibí. Com si fossis a casa teva.

Umbert. Gràcies. T'he de pagar el taxi. No sé si tinc bitllets petits (*buscant la cartera a la butxaca dels pantalons*).

Bibí. Tranquil, ja m'ho pagaràs (*ella aprofita el gest per tocar-li el cul*). Així tenim una excusa per tornar a quedar.

Umbert. Molt bé.

Bibí. Vols prendre alguna cosa?

Umbert. Pot ser un suc de taronja?

Bibí. Jo també em prendré un suc, que si no diré massa rucades (*es fa gràcia ella mateixa. Surt i torna amb dos gots*).

Umbert. Gràcies.

Bibí. Txin-txin!

Umbert. Txin!

Bibí. Vols que te l'ensenyi? El pis, si vols que te l'ensenyi (*es fa gràcia ella mateixa*). Què et pensaves, dolentot?

Umbert. Jo? (*Silenci*) Me l'ensenyas? M'agrada, veure pisos.

Bibí. Que bé, a mi també m'agrada molt! És petitó, però per a mi ja en tinc prou.

Ella va assenyalant a banda i banda i ell la segueix

Bibí. Benu, això és el menjador-saleta-rebedor. Ja ho has vist.

Umbert. Molt bé, molt pràctic.

Bibí. Aquí la meva habitació. (*Des de dintre. Ell no hi entra*) M'acabo de canviar el matalàs. És una passada. Viscoelàstica de segona generació. Mira, mira com s'adapta. Les coses que et permet la viscoelàstica!

Umbert. Diu que sí, que va tan bé.

Bibí. I el que és millor: el llit se separa en dos per al dia de demà, que quan et fas gran/

Umbert. És tot molt bonic.

Bibí. Aquí l'habitació de la canalla (*ara ell entra a l'habitació d'ella. Tota l'escena té un decalatge entre les indicacions d'ella i els moviments d'ell*).

Umbert. Tens fills?

Bibí. Encara no.

Umbert. Dues lliteres?

Bibí. Vull tenir la parelleta.

Umbert. Però això són quatre llits.

Bibí. De petits porten el millor amic i la millor amiga a dormir. I de grans porten el *nòvio* o la *nòvia* o el que hagin de portar. Dos i dos, quatre.

Umbert. Ah.

Bibí. El lavabo. Pràctic pràctic, això de les dues piques. I higiènic. L'estudi: sol des de la sortida fins a la posta.

Umbert. És tot molt bonic.

Bibí. I ta-txan!, la joia de la corona: la terrassa (*surten*). Quines vistes, eh?

Umbert. Una vista estupenda. Llàstima que sigui de nit (*silenci*). Això de les dues lliteres...

Bibí. S'ha d'estar preparada per a la vida moderna. T'agraden les criatures?

Silenci

Umbert. Pst... M'han caigut molt bé, les teves amigues.

Bibí. Te'n fots?

Umbert. Jo?

Bibí. Tu, sí.

Umbert. Per què ho dius?

Bibí. Ho has dit amb un to...

Umbert. No ho he dit amb cap to. Només he dit la veritat.

Bibí. Doncs la veritat és que no trobo gaire encertat treure en un moment tan íntim les meves amigues, que vés a saber què estan fent amb el *xulín* del teu amic, orla de metge amunt, orla de metge avall.

Umbert. Orla? Quina orla?

Bibí. Res, deixa-ho estar.

Umbert. És que no sé de què parles.

Bibí. T'he dit que ho deixis estar.

Umbert. Em sap greu, no pretenia molestar-te.

Bibí. És la nostra primera discussió, Umbert?

Umbert. Perdona?

Bibí. Feia conya, feia conya (*no en fa*).

Umbert. Ja. Escolta, jo hauria d'anar tirant.

Bibí. Tan aviat? Va, fem una última copa. La de la pau, com els *índios*.

Umbert. Vols dir la pipa.

Bibí. La pipa?

Umbert. Els indis feien la pipa de la pau, no la copa.

Bibí. Ja hi tornem, Umbert? En tan poca estona? Quin caràcter!

Umbert. Me n'he d'anar. És tard.

Bibí. Era broma, home (*no ho era*). Va, l'última.

Umbert. D'acord, però l'última, eh?

Bibí. Que sí! Què vols?

Umbert. Tens més suc?

Silenci

Bibí. Ja només queda el de marca blanca, per les maduixes.

Umbert. No passa res. Jo tot ho gasto de marca blanca.

Bibí. Gel? (*cap a la cuina*).

Umbert. No, gràcies.

Bibí. Si no et fa res, jo em prendré un whisky (*s'asseu i li indica que ell faci el mateix*).

Umbert. Fes, fes, com si fossis a casa teva (*vol fer gràcia, però no*).

Bibí. Txin-txin!

Umbert. Txin!

Bibí. Sempre veus suc?

Umbert. A la nit sí. L'alcohol em fa cremor.

Bibí. Cremor? (*ella cada cop més a prop*).

Umbert. Sí. I el problema és que em fa son, però si m'estiro tinc cremor i si no m'estiro, em quedo adormit al sofà i em toquen les dues o les tres de la matinada i llavors em poso al llit i em desvetllo i no hi ha manera de dormir i si l'endemà és dissabte o diumenge encara mira, però/

Bibí. Avui no n'has begut. Et pots estirar quan vulguis. I demà és diumenge.

Umbert. Sí, però he quedat per dinar. Em sap greu.

Bibí. M'has dit que et quedaries.

Umbert. Jo?

Bibí. Amb la mirada.

Umbert. Com?

Bibí. M'ho has dit amb la mirada.

Umbert. A aquestes hores la meva mirada només pot dir que tinc molta son, de veritat.

Bibí. Què insinues: Que he posat alguna cosa al suc? Que t'avorreixo?

Umbert. Em sembla que ha estat un error acceptar pujar a veure el teu pis.

Bibí. Has estat tu qui ha volgut pujar.

Umbert. Perquè tu hi has insistit.

Bibí. I el taxi, qui l'ha volgut compartir?

Umbert. Si ha estat idea teva!

Bibí. Encara que hagués estat idea meva, que no ho ha estat, t'ha faltat temps per acceptar, pensant que et costaria la meitat!

Umbert. Val més que me'n vagi, Bibí (*s'aixeca i es posa la jaqueta*).

Bibí. No et fa res que no t'acompanyi, oi? Guaita quina hora és i encara tinc un munt de coses per fer i demà al matí tinc pàdel i després he quedat per dinar amb tota la colla.

Umbert. Bona nit. Ha estat un plaer. (*Des de la porta*) I gràcies pel suc (*surt*).

Bibí. Escalfa-conys!

ESCENA 3

Ha passat un temps. L'Umbert i la Bibí a casa. La Bibí està embarassada. Ell llegeix. Ella s'arregla les ungles.

Umbert. Jo el trobo ben bonic. La meva àvia se'n deia.

Bibí. La teva àvia, la teva àvia... Ets un *queco*, Umbert.

Umbert. I tu una poca-solta.

Bibí. No canviaràs mai.

Umbert. No en tinc cap intenció.

Bibí. Va, amor, no discutim, que em sortirà la nena amb un desig.

Umbert. Doncs no em diguis *queco*. No sóc *queco*.

Bibí. Un pelet sí que ho ets, *carinyo*.

Umbert. Bibí...

Bibí. Perdona. No t'ho diré més, t'ho prometo.

Silenci

Umbert. Jo el trobo indicadíssim.

Bibí. Un nom no ha de ser indicadíssim, ha de ser diferent.

Umbert. No em diguis que no és diferent.

Bibí. Diferent no, diferentíssim. Per l'amor de Déu. I si un dia se'n va de casa per culpa del nom?

Umbert. Fes-ho per la meva àvia, que va patir molt a la rereguarda.

Bibí. Xantatges emocionals vam quedar que no, Umbert. I paraules estranyes, tampoc!

Umbert. Rereguarda no és una paraula estranya, vol dir/

Bibí. No tinc temps, jo, per paraules noves. Saps què farem? Trucarem al Ramiro. Ell ens traurà de dubtes.

Umbert. Feia dies que no sortia el Ramiro dels collons.

Bibí. Què dius, Umbert?

Umbert. Res.

Bibí. El Ramiro no me'l toquis, que és inefable.

Umbert. Es diu infal·lible.

Bibí. Molt bé, però quan s'ha equivocat, eh? Digues, quan?

Umbert. Fes el que vulguis. Ho faràs igualment.

La Bibí agafa el telèfon i truca

Bibí. Ramiro? Sí, hola, sóc la Bibí. Escolta, que et volia fer una consulta. Que pot ser, ara? Sí? Oh, *estupendo!* Mira, doncs resulta que amb l'Umbert estem decidint el nom de la nena i ens agradaria saber què veus. Com que de què? Doncs de si el nom li influirà i tot això. Sí, una nena! Si m'ho vas dir tu, que era una nena, que no te'n recordes? Trini. Li volem posar Trini. Digues, digues, Ramiro, que volem sortir de dubtes.

La Bibí segueix al telèfon durant tota l'escena. A la pantalla apareix la Trini, asseguda davant de l'ordinador i amb uns cascos a les orelles. Dolça i educada

Trini. *My name is Trini, I am a good person and I love my parents very much. I live in a flat. My flat is nice. It has two bedrooms, two balconies, two toilettes and one living room (silenci) of course, of course, and one kitchen, yes. I cook in the kitchen. There is a bed in my bedroom, yes. There is a table in the living room and there is a chair in the living room too. Really? Enough? Oh, thank you very much. Goodbye, Thomas. See you on Wednesday.*

Bibí. Oh, gràcies, gràcies, Ramiro. (*Penja*) El Ramiro m'ha dit que si li posem Trini, serà una nena tan bona i tan estudiosa. Que ho sents, Umbert?

Umbert. Què?

Bibí. Que sí, que sí, que li posem Trini!

Umbert. Ho veus? Trini és un nom místic (*Raindrops keep falling on my head*).

ESCENA 4

Ha passat més temps. L'Umbert i la Bibí s'estan arreglant per sortir. Ella dóna el Trini nino a un home del públic

Bibí. Oi que t'agradaria tenir un germanet, Trini?

Umbert. Bibí...

Bibí. Li agradaria molt. Així podria jugar. Els fills únics són uns *mimats*. I uns sosos.

Umbert. Jo bé que sóc únic. A més, els germans tenen *gelos* i es barallen.

Bibí. No diguis rucades i espavila, que farem tard. L'Eusebi i la Bele són súper puntuals.

Umbert. Quan ens vam conèixer ja et vaig dir que no volia més d'un fill.

Bibí. Quan ens vam conèixer, quan ens vam conèixer... El temps passa, Umbert. Aquest jersei, et poses?

Umbert. Que no està bé?

Bibí. És vell.

La Bibí surt

Umbert. És de l'any passat.

Bibí. (*Tornant*) Vell. Posa't aquesta camisa, que estàs més sexy. A veure si així quan tornem em fas la nena.

Umbert. Quina obsessió! Ja tens el Trini.

Bibí. El Trini ja comença a anar a la seva.

Umbert. Per l'amor de Déu, Bibí, que té un any i mig!

Bibí. Però els nens són molt independents. I salvatges.

Umbert. En canvi les nenes són més del pare, oi?

Bibí. Ho has dit tu.

Umbert. No m'enredaràs. No sóc una màquina de fer criatures.

Bibí. De moment només n'has fet una.

Silenci

Bibí. No sé què et vaig veure. Tan bé que estava, lliure i amb tots els homes que volia.

Silenci

Bibí. Si us plau...

Umbert. Pujar un fill val molts diners, Bibí.

Bibí. Faré més hores.

Umbert. Per gastar-t'ho en cangurs?

Bibí. Ets molt desagradable.

Umbert. Prou, Bibí. Jo no vull més fills.

Bibí. Jo, jo, jo... sempre jo. Doncs jo en vull un altre.

Umbert. I com t'ho penses fer?

Sona el telèfon. L'agafa l'Umbert

Umbert. Sí? Ah, hola, digues, digues. Ah, no? I això? Ostres, em sap greu, nosaltres ja ens estem vestint. No saps pas d'algú? Ah, molt bé. Doncs sí, que vingui, i tant. Moltes gràcies, Estel. Cuida't molt. Sí, sí, ens veiem. Adéu. (*A la Bibí*) L'Estel, que no es troba bé.

Bibí. I ens ho diu ara?!

Umbert. No pateixis. Vindrà el seu germà gran. Es veu que són una família marsupial (*vol fer gràcia*).

Bibí. Això sí que no!

Umbert. Dona, marsupial vol dir/

Bibí. Truca a l'Eusebi, que no anem a sopar.

Umbert. És una broma.

Bibí. I per què me les fas, aquestes coses? Primer que l'Estel no pot venir, després que era broma. No sé a què treu cap.

Umbert. Els marsupials era la broma. L'Estel està malalta de veritat i vindrà el seu germà gran a fer el cangur.

Bibí. De cap manera! No vull un cangur per al Trini.

Umbert. No és la primera vegada, dona.

Bibí. Vols dir que ja li has deixat el meu Trini altres vegades?

Umbert. Vull dir que aquest noi també fa cangurs, normalment.

Bibí. Això s'ho ha empescat ell quan ha vist que l'Estel no podia venir. No penso deixar el Trini amb un home (*pren el nino de l'home del públic*).

Umbert. Un home ho pot fer tan bé com una dona.

Bibí. El meu Trini no es queda sol amb un home. Truca a l'Eusebi, que no anem a sopar.

Umbert. I què li dic?

Bibí. Inventa't el que vulguis, això és cosa teva.

Umbert. Cosa meva?

Bibí. Que el truquis, et dic!

Umbert. Com vulguis. (*Truca*) Hola, Eusebi, escolta que al final no venim, que el Trini té unes dècimes i la Bibí no el vol deixar sol. Sí, sí, ja en tenim, de l'últim cop. Una cullerada cada sis hores, no?

ESCENA 5

Bibí. (*Al telèfon. Mentre, l'Umbert, en fosc, va picant a la taula amb el dit*) ...sí, sí, desesperada, Ramiro, desesperada. L'Umbert, que no vol tenir més fills. I jo que em moro per la nena. Que no, que no, que s'ha plantat. Ja n'hem parlat, Ramiro, però ell només diu no sé què de la seva tercera gran negació i no el trec d'aquí. Ho he intentat tot, creu-me: la pena, que les nenes són més dels pares, divorci, xantatge emocional... I jo necessito aquesta nena, Ramiro, la necessito. Escolta, no m'ho diguis més, això! Escolta, no m'ho diguis més, això, que tu no ho pots entendre de cap de les maneres! (*penja*).

Torna a trucar

Bibí. Ramiro? Perdona, perdona, m'he posat nerviosa. Però és que tinc por de no ser-hi a temps, Ramiro. Necessito saber què passarà, no puc viure amb aquesta angoixa. Mira'm la bola, si us plau. No, les cartes no, que amb el Trini me les vas tirar i em vas dir que seria una nena! I què diu, què diu? Veus una via externa? Què vol dir "una via externa"? Doncs jo no ho trobo pas tan clar, Ramiro. Què vol dir "una via externa"? Inseminació? L'Umbert no ho voldrà mai, això.... Ah, clar, sense l'Umbert! Oh, però *allavòrens* el fill de qui és, Ramiro?

Pantalla. Seguit de fotos d'homes

ESCENA 6

Pantalla. L'Umbert parla a càmera

Umbert. Sí, Eusebi, sí, n'estic segur. És massa responsabilitat. I tal com està tot, una inconsciència. I també tinc una edat i ja he deixat la meua llavor amb el Trini. Ja saps que sempre ha controlat el tema la Bibí amb la pastilla, que jo sóc al·lèrgic al làtex. Però qui m'assegura que se la pren, ara, amb la idea que se li ha posat entre cella i cella, eh? Oh, ho he vist a moltes pel·lícules, Eusebi, que la dona deixa la pastilla d'amagat de l'home per quedar embarassada. No, ja la coneixes, no baixarà del burro. No, no li he dit que venia. No ho sé... hi ha coses que costen de dir, no? Que hi estic obligat per llei? Doncs així ja l'hi diré més endavant, quan estigui fet. No, i ara, tu no hi tens cap responsabilitat, només faltaria! Si vols et firmo un paper. No, Eusebi, no, no puc anar a casa i parlar-ne i tornar la setmana que ve, que la Bibí té una obsessió amb això de la nena i em va provocant i jo no sóc de pedra i un dia aconseguirà que l'embarassi, que la

Bibí té aquell parell de pits que em fa perdre el món de vista i m'ha dit que farà el que calgui per tenir una altra criatura i jo no en vull cap més, perquè les criatures *s'encarinyen* entre elles i es tornen interdependents i no poden passar l'una sense l'altra i quan l'una plora l'altra riu i quan l'una riu l'altra plora i tot són crits i baralles i es posen nervioses i una pega l'altra i l'altra s'hi torna i pot passar un disbarat, que dues criatures juntes no se sap mai, que tu ja ho saps, Eusebi, que la cosa més *tonta* que ha començat com un joc pot acabar en desgràcia, que cada vegada que baixo una escala veig l'Umbert rodolant que jo no m'ho puc treure del cap i l'Umbert que es queda quiet al final de les escales i ma mare que xiscla i jo em quedo paralytitzat i arriba ta mare i arribes tu i l'Umbert estirat allà a baix, com un sac, i jo no em puc moure, a dalt, al replà, amb unes llàgrimes grosses que em comencen a rodolar galtes avall i llavors arriba el metge i la meva mare es torna com boja i després tot és negre.

ESCENA 7

La Bibí truca. Té el Trini assegut al seu costat. Mentre truca, interactua amb ell
Bibí. Bon dia. Sí, voldria demanar hora per a una inseminació. Ah, i com funciona, doncs? Un estudi? I quant dura, aquest estudi? Tant? Jo em pensava que era direct/ d'acord, doncs doni'm hora com més aviat millor. Demà? Sí, sí que em va bé. A les cinc? D'acord. El meu nom? Bibiana Guibernau. Doncs fins demà. Perdoni, perdoni, he de portar alguna cosa? No ho sé, *uns anàlisis*, una foto... Molt bé, doncs. Moltes gràcies. Fins demà.

Vídeo ecografia

ESCENA 8

Ha passat un temps. L'Umbert i la Bibí a casa. Ella dóna el Trini a una dona del públic i agafa la roba per plegar. La Bibí plega roba i la va passant a l'Umbert

Umbert. És impossible!

Bibí. Per què impossible?

Umbert. Que no et prens la pastilla?

Bibí. De vegades falla.

Umbert. Sabia que me la fotries!

Bibí. Que no estàs content?

Umbert. Ho has fet expressament!

Bibí. I ara, amor meu! Ha sigut casualitat.

Umbert. I una merda, casualitat!

Bibí. Com vols que jo, sabent que tu no en volies més/

Umbert. A tu se te'n fot el que jo vulgui!

Bibí. Umbert!

Umbert. Sempre amb la teva!

Bibí. No ho he fet expressament.

Umbert. Això no té nom, Bibí. No pots tenir aquest fill.

Bibí. La necessito. Tu no ho pots entendre.

Umbert. Mira, en això estem d'acord.

Bibí. No et posis així.

Umbert. Em poso com em surt dels collons! O també has de decidir tu com m'he de posar?

Bibí. Jo només vull la parelleta.

Silenci

Umbert. Egoista!

Bibí. Egoista tu!

Umbert. Jo? A sobre! Però com m'has pogut fer una cosa així?

Silenci

Umbert. No penses dir res?

Bibí. I tu?

Umbert. Jo, què?

Bibí. No m'has d'explicar res, tu?

Umbert. Ets tu qui ha anat massa lluny, no jo.

Bibí. Ho sé tot, Umbert. Sé el que vas fer. El Ramiro ho va veure.

Umbert. El Ramiro? Però què dius?

Bibí. El que sents. I em dol molt el teu secret.

Umbert. Es pot saber de què parles?

Bibí. Vols que t'ho digui jo? Ets tu qui ho va fer.

Umbert. Què pretens, Bibí? On vols anar a parar?

Bibí. Ho saps perfectament.

Umbert. De què parles?

Bibí. De la teva vasectomia. De què vols que parli?

Umbert. De la meva què?

Bibí. Vasectomia. Va-sec-to-mi-a! Es diu així, no?

Umbert. Vasectomia? Jo?

Bibí. El Ramiro ho va veure. Va veure com parlaves amb l'Eusebi.

Umbert. Ah, és això.

Bibí. És clar que és això. Jo vull la parelleta i tu m'has obligat a fer trampes. És pel teu egoisme, que he hagut de deixar la pastilla. No m'escoltes. Mai no m'escoltes.

Umbert. Només li vaig demanar informació

Bibí. Ho veus? Ho veus?

Umbert. Però al final no ho vaig fer.

Bibí. No et crec.

Umbert. Em va fer por. És la veritat. El Ramiro també ho deu saber, si ho sap tot.

Bibí. Deixa'l estar, el Ramiro, que ara no parlem d'ell.

Umbert. Per l'amor de Déu, Bibí, et sembla normal decidir sola tenir un altre fill?

Bibí. I tu què, que vas anar que et tallessin el que t'haguessin de tallar per fer-te un inútil?

Umbert. Com t'he de dir que no m'he fet res?

Bibí. El Ramiro em va dir que t'ho havies fet.

Umbert. A mi no em creus, però si el Ramiro et digués que et fotessis daltabaix, tu, som-hi!

Bibí. El Ramiro és inefable.

Umbert. Per això el nostre fill es diu Trini.

Bibí. El vas triar tu!

Umbert. Ens va dir que seria una nena!

Bibí. Trini és un nom bisexual.

Umbert. Es diu unisex!

Bibí. No canviïs de tema. Jo el que no entenc és aquesta fixació teva per fer-te un inútil.

Umbert. Que no m'he fet un inútil. Com vols que t'ho digui?

Bibí. Ensenya'm que no tens cap cicatriu.

Umbert. Bibí, no puc més, de veritat.

Bibí. Si no m'ho ensenyes ara mateix ja pots anar dient adéu al Trini.

Umbert. Després, al llit, mira el que vulguis.

Bibí. O ara o mai!

Umbert. No siguis ridícula (*hi ha el nen*).

Bibí. Ho veus? Com vols que et cregui?

Umbert. Està bé... (*Gira la trona i ensenya a la Bibí que no té cap cicatriu*).

Bibí. Així és veritat...

Umbert. És clar que és veritat. Però no estàvem parlant dels meus ous, estàvem parlant del teu embaràs. No em pots obligar a ser pare pel teu caprici.

Bibí. No és un caprici.

Umbert. A mi em sembla que sí.

Bibí. T'equivoques molt, Umbert. Jo t'estimo i vull tenir aquest fill amb tu.

Umbert. Ara mateix no puc estar a prop teu (*se'n va cap a la porta*).

Bibí. Umbert, on vas?

Umbert. M'estaré un parell de dies en un hotel. No pateixis.

Bibí. Que no pateixi? Posa't al meu lloc.

Umbert. Posa't tu al meu lloc un sol cop (*se'n va*).

ESCENA 9

Pantalla. L'Umbert parla a càmera

Umbert. Sí, estic decidit, Eusebi. Saps que controlava ella el tema de la pastilla? Doncs resulta que va deixar de prendre-se-la i ara està embarassada. Tu ho trobes ètic? No, res, no me n'havia dit res. I ara a veure què fem. És clar que ho he pensat, però no m'atreveixo ni a plantejar-l'hi. Cada cop que en parlen a la tele es posa feta una fera. Que si no hi ha dret, que si aquestes que poden ser mares i no ho volen no haurien de poder tenir fills i tot de coses per l'estil. Jo al començament mirava de fer-la raonar, de fer-li entendre que no es pot anar pel món jutjant els altres, però llavors m'atacava a mi, que si era un insensible, que si era un impresentable, que si no em mereixia ser pare... Quin és el primer pas? Molt bé. Ah, el nom ha de coincidir amb el del DNI? Doncs posa-hi Josep, clar.

ESCENA 10

L'Umbert i la Bibí a casa

Bibí. No cal que m'acompanyis, de veritat.

Umbert. Amb el Trini hi vam anar sempre junts.

Bibí. El Trini era el primer. Ara ja no cal.

Umbert. És la primera visita. A mi m'agradaria. A més, l'Eulàlia ja em coneix.

Silenci

Bibí. No tinc l'Eulàlia.

Umbert. Ah, no? Com és?

Bibí. He canviat.

Umbert. No me n'havies dit res.

Bibí. No te'n deus recordar.

Umbert. I qui tens?

Bibí. El doctor... Camallera. És molt bo.

Umbert. Camallera?

Bibí. Sí.

Umbert. No te l'havia sentit a dir mai. És de la mútua, també?

Silenci

Bibí. No ben bé.

Umbert. No ben bé?

Bibí. És de mútua, però d'una altra.

Umbert. D'una altra?

Bibí. Ens van fer una oferta a la feina.

Umbert. Això es fa al gener, no?

Bibí. Sí.

Umbert. Doncs has tingut temps de recordar-te'n. I us vau canviar tots?

Bibí. Sí. Va ser una oferta especial.

Umbert. I jo també hi puc anar?

Bibí. Només és de ginecologia.

Umbert. Només de ginecologia?

Bibí. Sí. Especialitzadíssima.

Umbert. I com es diu?

Bibí. Té un nom estrany, en anglès o alemany.

Umbert. No saps com es diu?

Bibí. Què és això, un interrogatori? *Beno*, me'n vaig, que encara faré tard.

Umbert. Segur que no em deixes venir?

Bibí. No, pesat... Adéu, rei (*petó*).

Umbert. Adéu.

L'Umbert truca busca a l'agenda i truca

Umbert. Sí, hola. Voldria parlar amb el senyor Ramiro.

ESCENA 11

L'Umbert assegut i amb les maletes. Arriba la Bibí

Bibí. Ja sóc aquí! (*Entra*) Quina gentada! Amb això de la vaga he hagut d'esperar tres autobusos. Què fas, què és aquesta maleta?

Umbert. Com has pogut?

Bibí. Què dius?

Umbert. Ho sé tot.

Bibí. De què parles, amor?

Umbert. De la inseminació que t'has fotut, parlo.

Bibí. Però què dius? Com vols que jo/

Umbert. És veritat o no?

Bibí. És clar que no és veritat!

Umbert. He parlat amb el Ramiro.

Bibí. Amb el Ramiro? Però tu qui et penses que ets?

Umbert. El teu home.

Bibí. El Ramiro forma part de la meva intimitat. És un professional i no es dedica a esbombar les coses dels seus pacients.

Umbert. Pacients? No em facis riure! M'ha donat el nom de la clínica.

Bibí. Que t'ha donat què?

Umbert. Ja m'has sentit.

Bibí. Això que has fet no està bé, Umbert. Després t'omple la boca de justícia.

Umbert. No barrejis les coses, Bibí.

Bibí. Ets tu qui les barreja.

Umbert. Jo no barrejo res, només vull que em diguis la veritat.

Bibí. Ja la saps, la veritat: jo només vull una filla amb tu.

Umbert. I no se t'acut res millor que fer-te-la fer en una clínica?!

Bibí. Tu t'havies fet la vasectomia.

Umbert. Jo no m'he fet res.

Bibí. Ara ho sé, però *llavòrens* no.

Umbert. De qui és?

Bibí. No ho sé. No es pot saber. És millor així. Per a tothom.

Umbert. Deus voler dir per a tu.

Bibí. Jo necessito aquesta filla.

Umbert. Però jo no. Ni la necessito ni la vull. A més, com saps que és una nena?

No em diguis que n'has triat el sex/ Ah, és clar, el Ramiro dels collons!

Bibí. Umbert!

Umbert. Vas a una clínica sense dir-me'n res, et fas fer un fill que no sabem de qui és i que jo no vull i encara tens la barra de/...? Hauràs de prendre una decisió, perquè jo no sóc tan modern com per pujar el fill d'un altre. O ell o jo.

Bibí. Però com vols que/? No puc triar entre un fill i l'amor de la meva vida!

Umbert. Per què no ho pensaves mentre t'inseminaven?

Bibí. Si us plau.

Umbert. Si vols que em quedi amb tu has de perdre aquest fill.

Bibí. No m'ho facis, això. Necessito aquesta criatura. Tu no ho pots entendre.

Umbert. Explica-m'ho. Vinga.

Bibí. No puc.

Umbert. Veus com només és un caprici? Com tot. De caprici en caprici, sense aturar-te ni un moment a pensar en els altres.

Bibí. Jo t'estimo.

Umbert. Tu no m'estimes, Bibí, tu només t'estimes a tu mateixa.

Bibí. Calla!

Umbert. És la veritat. Em tens a mi, tens el Trini, però vols més, sempre vols més. És com si res no t'acabés d'omplir. Què et passa, Bibí? Per què tanta insistència en aquest fill? Digues alguna cosa d'una puta vegada!

Bibí. Em van fer avortar als setze anys. Era una nena.

Umbert. Què?

Bibí. Va ser un tiet.

Umbert. Tiet? Quin tiet? Tu no tens cap tiet.

Bibí. No ho sap ningú, només ma mare. I ara, tu.

Umbert. Què m'estàs dient, Bibí?

Bibí. No t'ho puc explicar. Només vull omplir aquest merda de buit que tinc aquí, dins, aquest mal d'estómac. M'has de creure, Umbert.

Umbert. Però com pots ser tan recargolada? Tota aquesta comèdia per una puta criatura?

Bibí. Com em pots parlar així?

Umbert. Com es diu aquest tiet? I on viu? I quants anys té? I quan va ser? I on?
Al Manhattan, potser?

Bibí. Calla! Calla!

Umbert. No me n'has parlat mai i ara m'ho llances a sobre com si res, tot per
tapar la teva obsessió amb la nena.

Bibí. Ets un monstre! Com tots!

Umbert. Jo? T'has fet una inseminació a la meva esquena, Bibí, una
inseminació! I ara pretens que em cregui aquesta historietta de novel·la rosa?
Estàs boja.

L'Umbert va per sortir

Bibí. I ara què faré?

Umbert. Ni ho sé, ni m'importa (*surt*).

Cop de porta. La Bibí es posa a plorar. Fosc

*So de connexió de videoconferència. Surt el Trini. És un adolescent. S'asseu a
l'ordinador i es posa els cascos*

ESCENA 12

Trini: *My name is Trini. I am a good person and I love my fathers/ parents, yes,
parents, very much (silenci). I live in a flat. My flat is nice. It has one room/sorry?
Ah, bedroom, sí/ yes,yes, one bedroom, one balcony, one water- closed/ ah,*

toilette and one living room (silenci). Of course, of course, and one kitchen, yes. I cook in the chicken/ kitchen, kitchen, chicken, chichen, no, yes, kitchen, kitchen. There is a bed in the room. There is a table in the living room and there is a chair in the living room yes/ no, no, too, si, too, too. My flat is nice/ oh sorry, sorry, yes, I know, I know. Really? Enough? Oh, thank you, thank you very much. Goodbye, mister teacher.

(*Tancant l'ordinador*) A la merda! A la merda els idiomes, l'avaluació continua, el puto anglès dels collons, el puto profe hipió i el Déu que els va parir a tots (*a partir d'ara es va vestint*).

Perdo. No patiu, no sóc agressiu. Només em poso així quan em toquen la moral. I us asseguro, com em dic Trini, que aquest *pringat* me la toca, i molt. Sí, em dic Trini, *what's the matter?* Ah, que no ho heu entès? *Pues* a estudiar! Em dic Trini i m'agrada. El meu vell em va fotre aquest nom per no sé què de la seva família. A mi em *mola*. Funciona per quedar-te amb els profes el primer dia de classe, i per lligar també funciona, perquè a les ties es veu que els *hi* agrada o que els *hi* *dóna* morbo.

El meu vell és un pal. I la vella, uff... Quan m'estic amb ell mira, no es fot *molt* en la meva vida, però quan vaig a casa d'ella... la mataria. Que Trini no posis els peus al sofà, que Trini no t'has fet el llit, que Trini no menges prou, que Trini això, que Trini allò (*moment sofà com la Bibí*). I quina mania amb els dos plats! I *dugues* fruites per postres. O dos iogurts! Em deu veure necessitat. El que té de bo ella és que em fa les truites de dos ous, que el vell me les fa d'un i això em fot, perquè a mi les truites m'agraden de dos ous, tenen més *txitxa*. Però ell va d'aquest pal. Em deixa fer, però és avorrit, avorrit (*moment mirall com l'Umbert*). Els meus vells no es parlen. Es veu que van tenir una història llarga i forta. No sé què els *hi* va passar i tant me fot. Es veu que va ser quedar ma mare prenyada de ma germana, la Ramira, i fotre mon pare el camp. Sí, sí, no es va esperar ni que nasqués, pobra Ramira. Som germans com a mitges, perquè ella porta els dos cognoms de la mare. I sort que a la mare li ha anat passant, però al començament només deia "la Ramira porta els meus dos cognoms, la Ramira porta els meus dos cognoms". Fot pinta de cosa de banyes, però el pare sempre

s'ha negat a parlar-me'n, i sempre que l'hi pregunto, em diu "m'hi nego" tot *sèrio*.
Benu, prou de *llargar* dels vells, que no us vull fotre una pallissa.

Ah, i perdoneu per allò d'abans. M'heu enganxat d'examen oral i anava com una moto, però ja us he dit que no sóc agressiu. Jo, mentre em facin les truites de dos ous, ja ho tinc tot. *Benu*, també tinc altres objectius diguem més elevats: m'he proposat anar-me'n al llit amb *dugues* titis alhora i estic segur que ho aconseguiré abans d'acabar primer (*surt*).

Fosc

FI